

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

ANALYSIS|| FIDEI CA=||THOLICAE,||

Valencia, Gregorio de

Ingolstadii, 1585

VD16 V 55

De Consensv Doctorvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47934)

de rebus ibi definitis diſputaret, nemo non videt, quā-
m fuiſſet Martiani decretum non modò ridiculum, vt an-
tè dixi, ſed planè etiam nullum. Quotus enim quiſque
hæreticorum (quorum ibi Martianus coercere voluit
audaciam) eſt, qui iudicans ipſe verum id eſſe, quod in
Concilio definitum ſit, de eo præterea contentioſè di-
ſputet? Cùm igitur examinador Concilij Kemnitius ne-
gare non poſſit, quin contra ea diſputet, quæ iudicio qui-
dem eius Synodi, quam oppugnat, vera ſunt rectèque di-
ſpoſita; fateri etiam proſus & ipſe & quotquot habet ſi-
bi aſſentientes coguntur, contra legem ſe planè religio-
ſiſſimi (vt appellat) Martiani Imperatoris committere,
eiusque ad eò, aliorumq; Patrum veterum iudicio, tam
verè ſe hæreticos eſſe quā fuerunt illi, quorum perti-
naciffimam contumaciam ſeueritate illius legis coër-
cendam eſſe antiquitas exiſtimauit.

*Ipfum Kemni-
tium, ſeſit no-
li, debere con-
cludere ſe ſuos
que collegas ex
hæreticorū nu-
mero proſum
eſſe.*

Atque eadem omnino ratione euidentiffimè de-
monſtramus, non niſi mendacium iſtos occaſionemq; per-
fidia (vt Martianus etiam inquit) poſt definitionem Cō-
cilij diſputando quærere. Hoc enim quærunt, qui con-
tra veritatem, ſententiā quidem Synodi, repertam, di-
ſputant, vt oſtenſum eſt: id quod iſti nunc pertinaciſſimè
faciunt. Cuius certè rei conſideratio vel ſola ſufficere
prudenter hominibus deberet, vt tandem euigilarent
aliquando, apertisque oculis clariffimè hæreſum laque-
os intuerentur, quibus Sectariorum Prædicantium frau-
de atque perfidia implicati tenentur. Sed ſatis hætenus,
vt arbitror, pro inſtituto noſtro, de Conciliis dictum eſt.

*Mendacium oc-
caſionemq; per-
fidia ab exami-
nadoribus Con-
cilij Trid. qua-
re, ſententiā
Martiani Im-
peratoris.*

DE CONSENSV DOCTORVM.

IN definiendis controuerſiis fidei concordis etiam ſen-
tentia Patrum ſiue Doctorum omnium idcirco ha-
beri

*Infallibilem
quoque regulam
definiendi eſſe
ſunanime ſen-
tentiā Patrum.*

beri ratio debet, quia quod illi vnanimi consensu circa religionē tradunt, infallibiliter verum est. Sunt namq; illi diuinitus Ecclesiæ dati, *vt nō circumferatur omni vento doctrina*: sicut Apostolus docet. Ex quo loco formare possumus hęc rationem. Quod vniuersi Doctores vnanimi consensu tradunt, id sibi vniuersa potest ac debet persuadere Ecclesia; vt colligitur ex eo loco Apostoli. Sed quod vniuersa Ecclesia potest ac debet credere, id infallibiliter verum est, vt suprà sæpe probatū est. Ergo quidquid vniuersi Doctores tradunt id est infallibile. Accedit quod id sunt (propter doctrinę lumē) Doctores in Ecclesia, quod sunt oculi in corpore humano. Sed quod oculus videt, aut non videt, id corpus ipsū videre, aut nō videre meritō censetur. Ergo similiter quod vniuersi Ecclesię Doctores sentiunt, id Ecclesia ipsa sentire censenda est. Nihil autē Ecclesia vniuersa sentire potest, nisi verum, cū habeat illa perpetuò veritatis spiritum sibi assistentem. Nihil igitur nisi verum vniuersi Ecclesię Doctores docent.

Ephes. 4.

*Quorumnam
Ecclesia Docto-
rum sententia
concors sit in-
fallibilis.*

SEd quæret hęc aliquis: Quinam in proposito dicantur Ecclesię Doctores? Respondeo, primū illi, quos iam inde à tempore Apostolorū variis ætatibus Ecclesia tanquam Patres venerata est, ac fidei magistrorum loco habuit, quorum exstant illustria doctrinę monimenta. Deinde etiam illi, quos habet quauis ætate presentes. Ac priorum quidem illorum sententiam concordem à Spiritu sancto esse profectā, atq; adeò esse infallibilē, eò certius apud nos esse debet, quò minus videtur fieri humanitus potuisse, vt tot talesq; viri doctissimi & sanctissimi, qui tam variis locis ac temporibus vixerunt, in eandem sententiam conuenirent, quemadmodum rectè expendit Diuus Augustinus. Ac de his quidem loquitur Diuus Hieronymus, cū super illa verba Apostoli ad Philemo-

Lib. 1. & 2. cōtra Iulianum.

lemonem: *Audiens fidem, quam habes in Domino Iesu, & in omnes Sanctos; lic inquit: Non est in Deum perfecta fides illa, qua infidelitate erga ipsius ministros extenuatur.* Ad illos quoque idem Hieronymus accommodat illud ex libro Ecclesiastes: *Verba sapientum, sicut stimuli, & quasi clavi in altum defixi, qua per magistrorum Consilium data sunt à Pastore vno: iis, fili mi, ne amplius requiras.* Itaq; meritò in Pōtificum & Conciliorū deliberationibus, cūm aliquid fuit definendum, concors Patrum sententia, verissima atq; infallibilis semper est habita. Qua de re plurima testimonia diligenter sanè collegerūt Thomas VValdensis & Melchior Canus. Et exstat demum hac de re post aliorum^a Conciliorum decreta, Cōcilij quoq; ^b Tridentini definitio, quæ iure ideò verat Scripturam exponere contra vnanimem consensum Patrum, vt qui sit prorsus infallibilis.

Addidi verò, cūm dicimus, concordem sententiam omnium Doctorum esse infallibilem; intelligendos etiam in proposito esse Doctores omnes Catholicos, quos vnoquoq; tempore præsentem habet Ecclesia. Quod ita sanè probo: Ecclesia quouis omnino tempore, quasi corpus quoddam perfectum atq; absolutum est, quod suos proinde oculos omni tempore habet, suumq; spiritum veritatis, instar animæ, perpetuò secum manentē, membraq; ipsius, pro cōditione cuiusq; illorum vegetantem. Sed, vt probatū est, Ecclesiæ quasi oculi sunt Doctores, quorum conditio ea est, vt nunquam omnes circa religionem errare possint. Ergo quouis tempore in Ecclesia Doctores esse existimandum est, qui à Spiritu sancto eum quasi vitæ influxum percipiant, vt nunquam omnes à superiorum Patrum & Doctorum concordi sententia, atque ad eò nec à vera doctrina fidei, vel ipsi aberrent, vel alios auertant.

Quan-

Eccles. 12.

VVald. lib. 2. doct. fidei antiq. c. 22. & 23. Canus li. 7. de locis, c. 3.

^a Cōc. Ephesini, teste Vincentio Lyrincentio Lyrincentio in lib. aduers^o hæreses. Et in sexta Synodo, acti. 17. & 18. ^b Sess. 4.

Vnanimē quoque sententiam omnium Doctorum, qui vnoquoq; tempore fiorent in Ecclesia, esse infallibilem.

Quamquam fatendum est tamen, rarò accidere posse, vt quæ sit Doctorum omnium, vno tempore viuentium, de religione sententia, satis cognoscatur. Sunt enim Catholici Doctores in Ecclesia vbique diffusa plurimi, qui proinde omnes nec facillè congregari, nec interrogari possunt, quid sentiant. Illud solum assero, vbi contingeret, notam esse Doctorum huiusmodi omnium de re aliqua controuersa concordem sententiam, posse adhibere Pontificem in fidei definitione illa niti.

Fit autem frequentius, vt in definiendo nitatur Pontifex sententia concordi eorum Doctorum, qui variis ætatibus religionem suis scriptis illustrauerunt: eo quòd hi, & celebriores, nec ita multi sunt. In quorum sanè numero scholasticos Doctores omnino ponēdos iudico, quod attinet ad propositum. Nam & hi quoq; fuerunt Catholici ac celebres, & idem quod Patres alij, tametsi diuersa ratione, de religione tradiderunt. Solum est in eo discrimen, quod si quid vniuersi Patres de religione tradunt concorditer, id statim, tanquam dogma commune Doctorum omnium, qui variis ætatibus vixerunt, recipitur, quoniam illud etiam scholastici Doctores (saltem pro maiore parte) recipiunt, vt qui in materia fidei atque religionis sanctos Patres duces sequuntur. At non vicissim quicquid scholastici Doctores concorditer tradunt, id existimandum est Ecclesie alios Doctores omnes, qui variis ætatibus vixerunt, tradidisse. Multa enim Scholastici ad doctrinam Patrum explicatius addiderunt. Atq; hæc causa est, cur sanctorum Patrum omnium dogma illico censetur esse infallibile; dogma verò omnium Scholasticorum non item, nisi quoq; omnium Patrum fuerit. Et si negare quidem commune placitum Doctorum scholasticorum valde sit temerarium.

Scholasticos etiam Doctores in Doctorum Ecclesiasticorum numero censendos esse.

SED RESTAT præterea exponendum, quinam in proposito existimandi sint omnes omnino Doctores; cum illorum etiam concordia sententia Pontificem niti posse asserimus. Nam qui sint Doctores hoc loco intelligendi iam diximus. Quinam igitur omnes esse censeri debent? Quod sanè perinde quæri potest, siue de iis sermo sit, qui variis ætatibus de religione scripserunt, siue de iis, qui vnoquoq; tempore in Ecclesia viuunt. Respondeo, Doctores omnes in proposito dici, non omnes mathematicè tantùm loquendo, id est, nullo planè excepto, sed etiam moraliter. Quo quidem pacto omnes esse censentur ij, quorum auctoritatis pondus tantum est, circumstantiis omnibus consideratis, eruditionis, pietatis, multitudinis, &c. vt à prudentibus certè eorum solum modò ratio haberi debeat, cæteris neglectis, quasi nihil sint, si cum illis conferantur. Atque hoc rectè mihi videretur Vincen-

Quinam censentur omnes Doctores esse.

Lib. contra hæreses.

tius Lyrinensis attingisse, cum in libro aduersus hæreses inquit: *Consensionem verò Doctorum sequemur, si in ipsa vetustate, sacerdotum omnium, aut penè omnium, & magistrorum iudicium atq; sententiam sectemur.* Ita via nobis patebit vrgendi errantem Doctorem vnum aut alterum, aut etiam plures auctoritate reliquorum. Quod si per sententiam Doctorum aliqua fidei controuersia non satis commodè componi posset (eò quòd de illorum consensu nõ apertè constaret) sua tunc constat auctoritas Pontifici, vt consultis aliis ad definiendum regulis, de quibus antè est dictum, Ecclesiæ proponat quid sit sentiendum. Quod munus ad nullum alium præterquam ad legitimum Ecclesiæ Pastorem spectat, vt supra ostensum est.

Sectariorum obiectio contra Patrum auctoritatem.

Obiiciunt autem hæretici: Patres homines fuisse, qui interdum etiam errauerunt, sæpe inter se pugnauerunt, &c. Quare auctoritatem illorum magnificandam non esse.

Hh

Quasi

*Eiusdem con-
fusatio.*

Quasi verò, quòd Patres atq; Doctores Catholici homines sint, ob stare debeat, quò minus à Spiritu sancto ita dirigantur, vt errare omnes quidem non possint in materia religionis. Quid enim Prophetæ & Euangelistæ? An non homines fuerunt? Cur igitur illorum sententia habetur infallibilis? Nempe, quia etsi homines essent, tamen cùm Spiritu sancto dictante scriberent, errare minimè poterunt. At est inter Scriptores sacros & alios Ecclesiæ Doctores discrimen. Fateor. At tamen id discriminè ad rem, de qua nunc quidem agimus, prorsus nihil pertinet. Solum enim volumus, sicut Scriptores Canonici, tametsi homines essent, Spiritu veritatis dirigi suo modo potuerunt, ne vnquam videlicet erraret illorum aliquis: ita etiã ab eodem spiritu dirigi Doctores modo quodã suo, ne videlicet illi omnes errēt. Quod verò addunt hæretici, Patres interdum errauisse, ac inter se pugnare, id nihil nobis obstat. Non enim singulorum auctoritatem vt infallibilem asserimus, sed omnium. Ac quantum etiam singulorum aut plurium auctoritati tribui debeat, in alio loco aduersus Sectariorum in hoc genere arrogãtiam atq; temeritatem diligēter explicuimus. Maneat nunc igitur, in his regulis, quas Pontifex, vt infallibiliter definiat, consulere debet, Doctorum etiam sententiam concordem esse numerandam.

*In Apologia
de sacrif. Mis-
sæ, cap. I.**DE CONSENSU FIDELIUM.**In fides defini-
tionibus qua-
tenus etiã ha-
benda sit ratio
consensus fide-
lium.*

EST etiam in definitionibus fidei, sicut suprã diximus, habenda ratio, quoad fieri potest, consensus fidelium, quoniam & ipsæ, quatenus ex ipsis constat Ecclesia, sic Spiritu sancto assistente diuinas reuelationes integrè ac purè conseruant, vt omnes illi quidem aberrare non possint, sicut patet ex superius dictis circa septimam Ecclesiæ proprietatem. Neque tamen idcirco volo, debere
Ponti-